

Ponadto skarżąca uważa, że Komisja naruszyła art. 87 ust. 3 lit. a) i c) oraz art. 88 WE, a także rozporządzenie (WE) nr 659/1999⁽²⁾ oraz wytyczne w sprawie krajowej pomocy regionalnej [wytyczne w sprawie regionalnej pomocy państwa]⁽³⁾.

Wreszcie skarżąca zarzuca Komisji błędy w ocenie oraz przekroczenie zakresu swobodnego uznania.

⁽¹⁾ Dz.U. 1998, C 107, str. 7.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE.

⁽³⁾ Dz.U. 1998, C 74, str. 9, zmienione przez Dz.U. 2000, C 258, str. 5.

Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2006 r. — Charlott przeciwko OHIM — Charlot (graficzny znak towarowy „Charlott France Entre Luxe et Tradition”)

(Sprawa T-169/06)

(2006/C 212/56)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Charlott SARL (Chaponost, Francja) (*Przedstawiciel:* L. Conrad, avocat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Charlot — Confecções para Homens, Artigos de Lã e Outros SA (Lizbona, Portugalia)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 24 kwietnia 2006 r. (sprawa R 223/2005-2),
- orzeczenie, że spółka Charlot — Confecções para Homens, Artigos de Lã e Outros SA nie dopełniła obowiązku ciążącego na niej na mocy art. 43 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 40/94,
- nakazanie OHIM dokonania rejestracji znaku towarowego zgłoszonego przez Charlott SARL,
- obciążenie OHIM i innych uczestników, którzy przegrają sprawę, kosztami postępowania, a w szczególności kosztami podlegającymi zwrotowi w dniu 2 maja 1991 r. na podstawie art. 91 lit. b) regulaminu niniejszego sądu.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „Charlott France Entre Luxe et Tradition” dla towarów należących do klasy 25 — zgłoszenie nr 1 853 274

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Charlot — Confecções para Homens, Artigos de Lã e Outros SA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Krajowy graficzny znak towarowy „Charlot” dla towarów należących do klasy 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 43 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 40/94 oraz art. 22 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2868/95, ponieważ zdaniem skarżącej wnoszący sprzeciw nie dowiódł rzeczywistego używania znaku towarowego w poprzedzającym okresie pięciu lat i nie przedstawił informacji dotyczących intensywności faktycznego używania tego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2006 r. — Alrosa przeciwko Komisji

(Sprawa T-170/06)

(2006/C 212/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Alrosa Company Ltd. (Mirny, Rosja) (*Przedstawiciele:* R. Subiotto, S. Mobley, K. Jones, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji w całości;
- obciążenie Komisji poniesionymi przez Alrosa kosztami postępowania i innymi kosztami związanymi z niniejszą sprawą.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji z dnia 22 lutego 2006 r., w której Komisja uznała za wiążące względem De Beers zobowiązanie do stopniowego ograniczania w latach 2006-2008 bezpośredniego i pośredniego zakupu nieoszlifowanych diamentów od skarżącej i zaprzestania go od dnia 1 stycznia 2009 r.

Na poparcie tej skargi skarżąca wskazuje, po pierwsze, na naruszenie jej prawa do bycia wysłuchaną w trakcie postępowania, w wyniku którego została wydana decyzja. Skarżąca twierdzi, że Komisja miała obowiązek wyjaśnić, jakie uwagi osoby trzeciej oraz jakie aspekty analizy Komisji usprawiedliwiły odrzucenie zobowiązań pierwotnie zaproponowanych wspólnie przez De Beers i skarżącą oraz przyjęcie ostatecznych zobowiązań zaproponowanych przez De Beers.

Po drugie, skarżąca wskazuje na naruszenie art. 9 rozporządzenia nr 1/2003, jako że zobowiązania uznane za wiążące w zaskarżonej decyzji zostały zaproponowane wyłącznie przez De Beers, a nie przez zainteresowane przedsiębiorstwa, czyli De Beers i skarżącą. Skarżąca dodaje, że zaskarżona decyzja nie została przyjęta na czas określony.

Skarżąca podnosi wreszcie, że przewidziany w zaskarżonej decyzji bezwzględny i potencjalnie nieograniczony w czasie zakaz bezpośredniego lub pośredniego zakupu przez De Beers nieoszlifowanych diamentów od skarżącej narusza art. 82 WE oraz art. 9 rozporządzenia nr 1/2003, jak również podstawowe zasady swobody umów oraz proporcjonalności.

Skarga wniesiona w dniu 22 czerwca 2006 r. — Laytoncrest przeciwko OHIM — Erico (TRENTON)**(Sprawa T-171/06)**

(2006/C 212/58)

Język skargi: grecki

Strony

Strona skarżąca: Laytoncrest Limited (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (*Przedstawiciel:* Nikolaos K. Dontas, lawyer.)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikami postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Erico International Corporation (*Przedstawiciel:* Gille Hrabal Struck Neidlein Prop Roos, Düsseldorf, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 26 kwietnia 2006 r. w sprawie R-406/2004-2
- przekazanie sprawy do merytorycznego rozpoznania izbie odwoławczej OHIM
- obciążenie OHIM oraz Erico International Corporation, jeśli wstąpi ona do sprawy w charakterze interwenienta, kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Laytoncrest

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy TRENTON dla towarów z klasy 7, 9 i 11 — Wniosek nr 2 298 438

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Erico International Corporation

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy MENTON dla towarów z klasy 6 i 7

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odrzucenie sprzeciwu. Zgłaszający sprzeciw obciążony kosztami postępowania

Decyzja Izby Odwoławczej: Zamknięcie postępowania odwoławczego i postępowania w sprawie sprzeciwu z powodu domniemanego wycofania przez stronę skarżącą wniosku o rejestrację spornego znaku towarowego.

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 44 i 66 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 40/94 oraz zasady 50 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego Komisji nr 2868/95. Skarżąca utrzymuje, iż w zaskarżonej decyzji niesłusznie stwierdzono, iż fakt że nie brała ona udziału w postępowaniu w sprawie sprzeciwu i w postępowaniu odwoławczym oznaczał wycofanie przez nią jej wniosku o rejestrację znaku towarowego, i że izba odwoławcza winna była, mimo nie przedstawienia przez skarżącą uwag, kontynuować postępowanie i wydać decyzję merytoryczną.

Naruszenie podstawowej zasady prawnej polegającej na przestrzeganiu prawa do obrony i do bycia wysłuchanym stosownie do art. 73 rozporządzenia nr 40/94 i zasady 54 rozporządzenia wykonawczego nr 2868/95, zgodnie z którymi izba odwoławcza winna była umożliwić skarżącej przedstawienie jej stanowiska przed wydaniem negatywnej w stosunku do niej decyzji.

Naruszenie art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 40/79. Skarżąca twierdzi, iż izba odwoławcza przekroczyła zakres swojej kompetencji i nadużyła swoje uprawnienia uznając w drodze domniemania, iż skarżąca wycofała całkowicie swój wniosek o rejestrację.